

Lost River, Vermont

srpen 2019

„Co chtěl Gilly?“ ptá se Saša, když jdeme od domu dolů k řece, „nikdy takhle brzy nevolá.“

Dělám, že ji přes šumění řeky a zpívání drozda neslyším.

Mlha se zvedla a pálí slunce. Nechce se mi věřit, že léto už je skoro u konce. Už jen dva týdny, než Saša odjede a já tu zůstanu sama.

Saša jde první. Zná Lost River stejně dobře jako já, dokonce ještě líp. Osmnáct let se tady toulala po pastvinách a po loukách, ta krajina se uložila do její DNA. Patří do ní a naopak. Neumím si bez ní Lost River představit. Ani sebe samotnou si bez ní nedokážu představit. Celé léto jsem doufala, že si to třeba rozmyslí a ještě chvíli tu zůstane.

Kráčíme po vyšlapané cestě k řece, pod nohama sešlapanou travu a listí. Těm pěšinám se říká *linie touhy* – příroda zničená lidskou netrpělivostí. I tady, deset mil od civilizace, pořád hledáme nějaké zkratky a snažíme se co možná nejvíc zkrátit vzdálenost mezi sebou a tím, po čem toužíme.

Maliní tu roste úplně všude, ale právě maliny u řeky dozrávají jako první. Saša nese starý bílý smaltovaný cedník na naroze-

ninovou sklizeň. Pozoruju ji tak jako odjakživa, totiž s až nábožnou fascinací. Dodnes úplně nedokážu pochopit, jak je možné, že tohle je moje dcera a že vyšla ze mě. S mojí matkou sdílíme spoustu fyzických rysů: kůži zbarvenou odstínem medu, zlatavé vlasy i oči. Saša má ale kůži bílou jako mléko, sytější žluté vlasy se jí hedvábně lesknou a oči má světlejší než blankytné nebe. Už je to osmnáct let a přesto mě dodnes udivuje pomyšlení, že moje tělo dokázalo stvořit cosi, *kohosi*, kdo se ode mě tolik liší. Když se narodila, vzpomínám si, jak jsem na ni hleděla v nechápavém úžasu, jak může být tak nesmírně *sama sebou* a už není mou součástí.

Letos v létě si začala své blondaté kadeře zaplétat do jakési rafaelské koruny, do které vplétá všechny divoké květiny, které zrovna kvetou. Na jaře šeríky, později pampelišky, sedmikrásky a pomněnky. Dnes si do vlasů zapletla třapatky a fialové květy bodláčí. Oblékla si oprané kostičkované šaty, které našla v second-handu v Quimby – vypadají jako domácí šaty z padesátých let s kulatým límečkem a perleťovými patentkami vpředu. Šaty jsou jí příliš velké, a tak si je upravila špendlíky a několika stehy. Na nohou má obnošené šněrovací boty a tytéž pánské ponožky, které měla včera a v nichž i spala. Na patách nejspíš budou úplně černé, protože i venku chodí naboso v punčochách. Od dvou let se obléká sama; nikdy jsem ji neměla místo panenky, tak jako to se mnou dělala moje matka.

Jakmile se ke mně otočí a všimne si, že si ji prohlížím, usměje se. Nos-pršáček nemá ani po mně, ani po otci, a v létě ho má posetý pihami. Vypadá jako elf a to je pro mě možná ta největší záhada. Možná se Saše do obličeje vepsal jakýsi vzdálený keltský předek. Nenese si ani stopu mojí snědosti, ani ty neforemné, hrubé rysy svého otce.

„Slyšelas mě?“ zeptá se, zastaví se na cestičce a cedník si opře o bok. „Co ti Gilly chtěl?“